



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 327/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Ellingerom, Wolkrova 41, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava I (teraz Mestský súd Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 52/2017 (teraz sp. zn. B1-2 T 52/2017) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 52/2017 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava I **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B1-2 T 52/2017 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré mu **je** Mestský súd Bratislava I **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Sťažovateľovi **priznáva** náhradu trov právneho zastúpenia v sume **530,86 eur**, ktorú **je povinný** Mestský súd Bratislava I zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 17. mája 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou žiada vysloviť porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“)

v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 52/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Tiež navrhuje, aby ústavný súd prikázal súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov a priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 15 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľ podal 8. júla 2014 trestné oznámenie na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], z dôvodu, že 18. decembra 2013 s ním uzavrel zmluvu o pôžičke vo výške 15 000 eur a tieto finančné prostriedky mu mal vrátiť do 23. decembra 2013. Pohľadávka zo zmluvy bola zabezpečená notárskou zápisnicou spísanou notárom [REDAKOVANÉ]. V tejto notárskej zápisnici menovaný uznal svoj dlh a súhlasil s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Pohľadávka zo zmluvy bola taktiež zabezpečená záložným právom na základe zmluvy o zriadení záložného práva z 18. decembra 2013 uzatvorenej medzi s'ťažovateľom ako záložným veriteľom a pani [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako záložným dlžníkom, ktorá mala na uzatvorenie týchto úkonov údajne splnomocniť menovaného p. [REDAKOVANÉ]. S'ťažovateľovi bolo neskôr políciou oznámené, že pani [REDAKOVANÉ] na tieto úkony p. [REDAKOVANÉ] nesplnomocnila a osvedčenie pravosti jej podpisu u notárky je sfalšované. Následne bolo p. [REDAKOVANÉ] vznesené obvinenie a 13. novembra 2017 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I obžalobu na Okresnom súde Bratislava I.

3. S'ťažovateľ 14. marca 2023 osobne doručil do podateľne okresného súdu k spisovej značke 2 T 52/2017 s'ťažnosť na prieťahy v konaní a na nečinnosť súdu podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorej namietal, že súd od 13. novembra 2017 do 17. mája 2023 v označenej veci nevykonal žiaden úkon. Na túto s'ťažnosť okresný súd (predseda súdu) do podania ústavnej s'ťažnosti nijako nereagoval.

4. Ústavný súd prijal uznesením č. k. II. ÚS 327/2023-15 z 21. júna 2023 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa v celom rozsahu na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, lebo na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

II.

Argumentácia s'ťažovateľa

6. S'ťažovateľ v ústavnej s'ťažnosti v podstatnom namieta, že od podania obžaloby (t. j. od 13. novembra 2017) okresný súd v napadnutom konaní, v ktorom s'ťažovateľ vystupuje ako poškodený, dosiaľ neodstránil stav právnej neistoty s'ťažovateľa v trestnom konaní, v ktorom je v postavení poškodeného. Zbytočné prieťahy boli spôsobené nečinnosťou okresného súdu.

III.

Vyjadrenie Mestského súdu Bratislava I a replika s'ťažovateľa

III.1. Vyjadrenie Mestského súdu Bratislava I:

7. Mestský súd Bratislava I [ďalej len „mestský súd“ (právny nástupca okresného súdu)] vo svojom vyjadrení k ústavnej s'ťažnosti ozrejmil, že dĺžka konania v prejednávanej veci bola spôsobená

viacerými faktormi. Vec bola 21. marca 2019 pridelená zákonnému sudcovi [REDAKOVANÉ], ktorý 4. októbra 2019 zadal asistentke pokyn na vyžiadanie trestných spisov potrebných na posúdenie, či prichádza do úvahy uloženie súhrnného, resp. spoločného trestu v prípade uznania viny obžalovaného, s čím súvisí aj riešenie otázky, či má v predmetnej veci konať senát alebo samosudca. Dosiaľ zákonnému sudcovi [REDAKOVANÉ] neboli všetky požadované spisy doručené z dôvodu ich pripojenia k súbežne vedeným trestným stíhaniam. Taktiež uviedol, že sťažovateľ bol v predmetnom období od podania obžaloby 21. marca 2019 do dnešného dňa niekoľkokrát odsúdený (správne má byť uvedené obžalovaný, pozn.). Zákonný sudca v predmetnej trestnej veci nariadil hlavné pojednávanie na 24. október 2023. V predmetnom období v roku 2021 bolo tunajšiemu súdu znemožnené v predmetnej veci konať z dôvodu pretrvávajúcej pandemickej situácie súvisiacej s ochorením COVID-19. Z vykonaného šetrenia okresný súd ďalej konštatoval, že prierah nastal z dôvodu vysokého počtu trestných stíhaní sťažovateľa, ktoré je potrebné zohľadniť pri rozhodovaní v trestnej veci vedenej na mestskom súde pod sp. zn. B1-2T 52/2017, jeho neustáleho páchania ďalších trestných činov vyvolávajúcich iba ďalšie nové trestné stíhanie a súdne konania, ktoré je pri konaní a rozhodovaní v predmetnej veci zohľadniť, ako aj nadmernej zaťažnosti zákonného sudcu, ako aj celého mestského súdu, jeho personálnej a materiálnej poddimenzovanosti a tiež pandemickej situácie v roku 2021.

7.1. Mestský súd konečné rozhodnutie o aktuálnej ústavnej sťažnosti ponechal na zváženie ústavnému súdu vrátane dôvodnosti a primeranosti finančného zadosťučinenia a toto sťažovateľovi nepriznal najmä s ohľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci nastali prierahy z objektívnych dôvodov.

III.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že mestský súd vo svojom vyjadrení priznal, že došlo k prierahom z objektívnych dôvodov, s čím nemal dôvod nesúhlasiť.

8.1. Opatrenia v súvislosti s ochorením COVID-19 nemôžu však v žiadnom prípade ospravedlniť prierahové konanie, a to tým skôr, že predmetné trestné konanie na okresnom súde trvá od roku 2017 a opatrenia v súvislosti s pandémiou trvali len niekoľko mesiacov v rokoch 2020 a 2021.

8.2. Zásadne nesúhlasí s vyjadrením porušovateľa v tom smere, že priznaný prierah bol spôsobený objektívnymi faktormi, ako napr. množstvom vecí a personálnou poddimenzovanosťou mestského súdu, a preto je potrebné jeho žiadosť o finančné zadosťučinenie zamietnuť a odškodné nepriznať. Takýto názor považuje za nesprávny, pretože zadosťučinenie „je minimálnou materiálnoú požiadavkou právneho štátu na obeť prierahového konania“. Ani objektívny prierah neznižuje zodpovednosť štátu zaň a bolo by v rozpore s ústavou, ako aj ustálenou judikatúrou ústavného súdu odškodné sťažovateľovi nepriznať len z dôvodov objektívnych.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 120/2018) a môžu byť ústavným súdom posudzované spoločne.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie označeného základného práva vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, ale aj osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ktoré nastupuje až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019).

11. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť v každom súdnom konaní (teda i v trestnom konaní) taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán (III. ÚS 233/2021). Táto povinnosť súdu je implicitne obsiahnutá aj v § 1 a § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Podľa § 247 ods. 5 Trestného poriadku pri nariadení hlavného pojednávania urobí predseda senátu všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie jeho riadneho priebehu a na to, aby vec bolo možné prejednať a rozhodnúť bez jeho odročenia. Pokiaľ ide o význam veci pre sťažovateľa, vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než doba konania v civilných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania (m. m. II. ÚS 32/03, III. ÚS 183/05).

12. Z judikatúry ESLP tiež vyplýva, že v súvislosti s ochranou práva na prejednanie veci v primeranej lehote priznaného čl. 6 ods. 1 dohovoru primeraná lehota na rozhodnutie v trestnej veci začína plynúť od obvinenia, ku ktorému spravidla dochádza v prípravnom konaní, a zahŕňa celé súdne konanie vo veci vrátane odvolacích konaní (rozsudok ESLP z 28. 6. 1978 vo veci König proti Spolkovej republike Nemecko, séria A, č. 27, s. 33, § 98).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, správanie účastníka (strany) súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07) a v tejto súvislosti ústavný súd znova opakuje, že primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa musí posudzovať prísnejšie, a to práve v dôsledku mimoriadne citelného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený (II. ÚS 32/03, III. ÚS 655/2014, I. ÚS 153/2021).

14. V konkrétnom posudzovanom prípade sa javí, že nejde o zložitú vec, keďže bolo potrebné vypočuť 4 svedkov a poškodeného, pričom na zbytočných prietahoch sa sťažovateľ ako poškodený vôbec nepodieľal. Takéto extrémne dlhé konanie v trvaní viac ako 5 a pol roka zo strany všeobecného súdu na prvom stupni aj s dlhodobou neospravedlňenou nečinnosťou bez uskutočnenia jediného hlavného pojednávania *prima facie* odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Vo veci konajúci súd nepochybne nerespektoval zásadu rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a spôsobil tak zbytočné prietahy, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné. Vec bola pôvodne pridelená [REDAKOVANÉ], ktorý 11. decembra 2017 a následne aj v roku 2018 tiež požiadal iné všeobecné súdy o zaslanie trestných spisov obžalovaného. Dňa 13. júla 2018 sťažovateľ nahliadol do spisu a 8. augusta 2018 si uplatnil na súde sťažovateľ nárok na náhradu škody (predtým tak urobil ešte v roku 2015 a 2017 v prípravnom konaní pred vyšetrovateľom, pozn.). Od tohto dátumu možno posudzovať

primeranosť dĺžky konania v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže konanie a rozhodovanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania vo vzťahu k poškodenému spadá aj pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne I. ÚS 18/06).

15. Od prijatia ústavnej sťažnosti síce už mestský súd začal vo veci konať a 30. júna 2023 vyzval obžalovaného, aby sa vyjadril k možnosti zvoliť si obhajcu alebo jeho ustanovenia súdom, ako aj určil termín hlavného pojednávania, ale to jeho bezdôvodnú dovtedajšiu dlhodobú nečinnosť nijako neospravedľuje. Súd pritom vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti nijako nepopiera ani nevyvracia tvrdenie sťažovateľa, že v danom prípade nejde o právne ani fakticky zložitú vec, a žiadnym spôsobom nespochybnil ani sťažovateľom časovo vymedzené obdobie jeho nečinnosti. Okrem toho podľa vyjadrenia Okresnej prokuratúry Bratislava I doručeného mestskému súdu 21. júna 2023 malo medzitým dôjsť aj k premlčaniu trestného stíhania obžalovaného, pretože v tejto trestnej veci premlčacia doba činí 5 rokov.

16. Napokon ústavný súd k obrane mestského súdu týkajúcej sa nepriaznivej pandemickej situácie a s ňou spojených dôvodov na nekonanie opatrení uvádza, že dĺžka posudzovaného obdobia bola ústavne neprimeraná už pred pandemickou situáciou, avšak v dôsledku jej pretrvávania prispela k celkovej dĺžke konania. Podľa ústavného súdu však ani epidemiologická situácia nepredstavuje zásadnú prekážku pre fungovanie súdnictva (III. ÚS 421/2020). Pokiaľ ide o námietku okresného súdu, že k prieťahom došlo z objektívnych dôvodov, a to pre vysoký počet nevybavených vecí a personálne problémy, túto nemožno akceptovať. Ústavný súd (rovnako ako sťažovateľ vo svojej replike) poukazuje v tejto súvislosti na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Rovnako tak uviedol, že hoci nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov (strán) súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017).

17. Neodôvodnenou nečinnosťou súdu došlo v konaní k porušeniu základných práv sťažovateľa označených v jeho ústavnej sťažnosti. Obdobie nečinnosti bez existencie akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu neospravedliteľné, pretože svojimi dôsledkami v kontexte viac ako 5 a pol roka od podania obžaloby môžu nadobudnúť aj charakter odopretia spravodlivosti (I. ÚS 61/08). Ústavný súd, berúc zreteľ na podstatu dotknutých práv sťažovateľa, kvalifikoval nečinnosť okresného súdu (teraz mestského súdu) ako relevantné prieťahy v konaní a deklaroval tak porušenie jeho označených práv (výrok nálezu v bode 1).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

18. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

19. Prieťahy či nečinnosť všeobecného súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam a slobodám. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším prieťahom (ústavným príkazom konať), ale už raz vzniknutý prieťah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

20. Keďže napadnuté konanie v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti nie je stále skončené, ústavný súd formuloval všeobecnému súdu príkaz konať (bod 2 výroku nálezu).

21. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie ústavnej sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

22. Prihliadajúc na navrhovaný petit v ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 eur, ktoré on sám považuje za spravodlivé vo vzťahu k predmetu konania a rozsahu okresným súdom spôsobených prieťahov, ako aj dlhoročnej pretrvávajúcej právnej neistote sťažovateľa vyplývajúcej z absencie právoplatného rozhodnutia v trestnej veci, ktorá mu už takmer 6 rokov spôsobuje psychické utrpenie a zdravotné problémy.

23. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval sťažovateľom požadovanú výšku finančného zadosťučinenia za neprimeranú a na tomto mieste pripomína, že priznané finančné zadosťučinenie nie je kompenzáciou za možný neúspech v konaní pred všeobecným súdom ani náhradou škody za spôsobený trestný čin, ale len zmiernením nemajetkovej ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou a dohovorom.

24. Pre konštatovanú nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní a intenzitu zásahu do označených práv sťažovateľa preto považoval ústavný súd priznanie sumy 3 000 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 3 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

25. Ústavný súd napokon priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 530,86 eur, ktorú presne požadoval a vyčíslil v zmysle platnej vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Advokátovi patrí náhrada trov konania za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (príprava a prevzatie právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v hodnote dvakrát po 208,67 eur a k tomu dvakrát režijný paušál v hodnote po 12,52 eur, pričom k tomu treba prirátat' 20 % dane z pridanej hodnoty, pretože advokát je jej platcom. Trovy konania tak predstavujú spolu sumu 530,86 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

26. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 4 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. augusta 2023

**Luboš Szigeti
predseda senátu**